

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIK 342/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. G. (1)	I. w dniu 12 października 2019 roku w miejscowości C. gm. P. woj. (...) (...) kierował samochodem osobowym marki F. o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym znajdując	

		<p>się w stanie nietrzeźwości o zawartości w pierwszym badaniu 0,88 mg/l, tj. 1,848 promila, w drugim badaniu 0,89 mg/l, tj. 1,869 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwo z art. 178a § 1 kk</p> <p>II. w dniu 13 i 14 października 2019 roku w miejscowości C. gm. P. woj. (...) - (...) działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem podzegał świadków D. G. (1) i B. S. (1) do złożenia fałszywych zeznań w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym o czyn z art. 178a § 1 kk przez Prokuraturę Rejonową w Wąbrzeźnie o sygn. PR Ds. 756.2019, poprzez podanie nieprawdy, że to nie on kierował w stanie nietrzeźwości, tj. przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.I. M. G. (1) mieszka w C. pod numerem 16. Natomiast w C. pod numerem 15 w domu wielorodzinnym mieszkają P. G. (1) wraz z żoną M. G. (2), wejście do ich mieszkania znajdują się od strony podwórka oraz ich syn Z. G. z żoną M. G. (3), wejście	wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1) w części zeznania świadka D. G. (1) zeznania świadka B. S. (1) zeznania J. G. w części zeznania świadka P. G. (1) w części zdjęcia	k. 16, k. 58, k. 42v, k. 44, 00:06:04-00:56:28 na k. 93v-95v k. 4v - 5, k.19v, k. 42-43, k. 51v-52, 01:03:45-01:45:16 na k. 96-98 k. 22v, k. 44-45, 00:00:47-00:23:46 na k. 104v-105	

do zajmowanej przez nich części domu znajduje się od strony ulicy oraz ich córka D. G. (1) z dzieckiem i partnerem B. S. (1), którzy zajmują poddasze domu, z którego okna wychodzą również na podwórko.

W dniu 12 października 2019 roku bracia M. G. (1) i J. G. (posługujący się również imieniem F.) spożywali alkohol w miejscu zamieszkania M. G. (1). Po godzinie 20:00 postanowili udać się do ich brata P. G. (1), który mieszka w odległości około 500 metrów od M. G. (1). Pojechali samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował M. G. (1).

M. G. (1) wjechał na posesję w (...) na podwórko i zatrzymała się naprzeciwko budynku gospodarczego. Odgłos wjeżdżającego samochodu usłyszała D. G. (1) i B. S. (1), którzy byli wówczas w domu wraz z dzieckiem. Spojrzeli przez okno i zauważyli na podwórku przed garażem, samochód, z zapalonymi światłami i z włączonym silnikiem, który poruszał się delikatnie w przód i w tył uderzając w stojącą przed nim beczkę. D. G. (1) i B. S. (1) postanowili zejść na podwórko, aby sprawdzić kto przyjechał. Pierwszy zszedł B. S. (1). Wchodząc na podwórko

02:12:21-02:35:34 na k.
100-101

k. 46v-47,
02:51:15-03:12:19 na
k.102-103

k. 92

<p>zauważył, że samochód marki F. (...) porusza się do przodu i powoli stacza w tył, jakby chciał podjechać. Zanim B. S. (1) podszedł do pojazdu kierujący go zgasił. B. S. (1) podszedł do samochodu ze strony kierowcy. Na miejscu kierowcy siedział M. G. (1), który był pod wyraźnym działaniem alkoholu, w prawej ręce trzymał kluczyki od samochodu. B. S. (1) zabrał M. G. (1) kluczyki. W samochodzie na miejscu pasażera siedział J. G.. Po chwili z samochodu wysiadł kierujący, który poruszał się chwiejnym krokiem. Natomiast B. S. (1) pomógł opuścić samochód J. G.. Wówczas D. G. (1) zażądała, aby jej wujkowie opuścili posesję. M. G. (1) sprzeciwił się temu i nakrzyczał na D. G. (1) i B. S. (1). D. G. (1) przestraszyła się i zadzwoniła po pomoc do ojca, który polecił jej, żeby wezwała Policję. B. S. (1) zawiadomił o zdarzeniu Policję. Wówczas M. G. (1) wszedł do mieszkania swojego brata P. G. (1) i M. G. (2), natomiast J. G. wsiadł do samochodu, na miejsce kierowcy.</p>			
<p>2.I. Funkcjonariusze Policji sierżant B. L. i aspirant K. S. przyjechali na interwencję do miejscowości (...). W pojeździe marki F. o nr</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1) w części zeznania świadka D. G. (1) zeznania świadka B. S. (1) zeznania J. G. w części</p>	<p>k. 16, k. 58, k. 42v, k. 44, 00:06:04-00:56:28 na k. 93v-95v k. 4v - 5, k.19v, k. 42-43, k. 51v-52, 01:03:45-01:45:16 na k. 96-98</p>	

<p>(...) siedział J. G. (na miejscu kierowcy), zaś M. G. (1) był w domu swojego brata P. G. (1).</p> <p>M. G. (1) został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie urządzeniem Alkometr A 2.0. poddano go badaniu mającemu ustalić stan jego trzeźwości. Badanie wykazało u M. G. (1) o godzinie 22:23 – 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 22:28 – 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. M. G. (1) prowadząc samochód marki F. w ruchu lądowym, znajdował się w stanie nietrzeźwości. Od momentu opuszczenia pojazdu marki F. o nr (...) do chwili przeprowadzenia badań mających ustalić stan jego trzeźwości M. G. (1) nie spożywała alkoholu.</p>	<p>zeznania świadka P. G. (1) w części</p> <p>zeznania świadka K. S.</p> <p>protokół badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania</p>	<p>k. 22v, k. 44-45, 00:00:47-00:23:46 na k. 104v-105</p> <p>02:12:21-02:35:34 na k. 100-101</p> <p>k. 46v-47, 02:51:15-03:12:19 na k.102-103</p> <p>02:04:43-02:12:21 na k. 99-99v</p> <p>k. 3-3av</p>	
<p>1.II.</p> <p>W dniu 13 października 2019 roku M. G. (1) przyszedł do miejsca zamieszkania D. G. (1) i B. S. (1). Poprosił ich, by zmienili zeznania w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym o czyn z art. 178a § 1 kk przez Prokuraturę Rejonową w Wąbrzeźnie o sygn. PR Ds. 756.2019 i podali, że to nie on kierował samochodem w dniu 12 października 2019 roku w stanie nietrzeźwości. W</p>	<p>zeznania świadka D. G. (1)</p> <p>zeznania świadka B. S. (1)</p> <p>zeznania świadka M. G. (3)</p>	<p>k. 4v - 5, k.19v, k. 42-43, k. 51v-52, 01:03:45-01:45:16 na k. 96-98</p> <p>k. 22v,k. 44-45, 00:00:47-00:23:46 na k. 104v-105</p> <p>k. 01:45:16-02:02:59 na k. 98-98v</p>	

<p>dniu 14 października 2019 roku ponownie odwiedził ich i prosił o to samo. Po tym, jak D. G. (1) i B. S. (1) nie przystali na jego propozycję, zaproponował D. G. (1), żeby potwierdziła, jego wersję zdarzenia, że w dniu 12 października 2019 roku został przywieziony przez M. G. (4). D. G. (1) odmówiła.</p>			
<p>3.I, 2.II M. G. (1) nie był uprzednio karany.</p>	<p>Informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego</p>	<p>k. 80</p>	
<p>4.I, 3.II M. G. (5) ma 71 lat, posiada polskie obywatelstwo, legitymuje się wykształceniem zawodowym, z zawodu jest ślusarzem, jest na emeryturze z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 1300 zł miesięcznie, jest żonaty, jest ojcem 5 dorosłych dzieci, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest współwłaścicielem samochodu osobowego F. (...), wyżej wymieniony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.</p>	<p>dane z Wydziału Wywiadu Kryminalnego KWP w B. dane z (...) dane ze Starostwa Powiatowego w W.</p>	<p>k.34 k. 35 k. 36</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie</p>	

		przypisano)	
1.	M. G. (1)	<p>I. w dniu 12 października 2019 roku w miejscowości C. gm. P. woj. (...) - (...) kierował samochodem osobowym marki F. o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości w pierwszym badaniu 0,88 mg/l, tj. 1,848 promila, w drugim badaniu 0,89 mg/l, tj. 1,869 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwo z art. 178a § 1 kk</p> <p>II. w dniu 13 i 14 października 2019 roku w miejscowości C. gm. P. woj. (...) - (...) działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem podżegał świadków D. G. (1) i B. S. (1) do złożenia fałszywych zeznań w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym o czyn z art. 178a § 1 kk przez Prokuraturę Rejonową w Wąbrzeźnie o sygn. PR Ds. 756.2019, poprzez podanie nieprawdy, że to nie on kierował w stanie nietrzeźwości, tj. przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>1.I.</p> <p>nie prowadzenie przez M. G. (1) w dniu 12 października 2019 roku w miejscowości C. gm. P. woj. (...)- (...) samochodu osobowego marki F. o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym,</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1)</p>	<p>k. 16, k. 58, k. 42v, k. 44, 00:06:04-00:56:28 na k. 93v-95v</p>	
<p>1.II</p> <p>pomawianie oskarżonego przez D. G. (1) i B. S. (1), że nakłaniał ich do zeznania nieprawdy, że w dniu 12 października 2019 roku nie prowadził pojazdu w miejscowości C. gm. P. woj. (...)- (...) samochodu osobowego marki F. o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1)</p>	<p>k. 16, k. 58, k. 42v, k. 44, 00:06:04-00:56:28 na k. 93v-95v</p>	
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.I, 1. II</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1) w części</p>	<p>Na wiarę zasługują wyjaśnienia oskarżonego, w części znajdującej potwierdzenie w zeznaniach J. G., D. G. (1) i B. S. (2), co do okoliczności spożywania w dniu 12 października 2019 roku alkohol z J. G., ich wizyty u brata P. G. (1) oraz odwiedzin w dniu 13 i 14 października 2019 roku D. G. (1) i B. G. (1) w</p>	

		<p>ich miejscu zamieszkania. Tylko w tym zakresie jego wyjaśnienia korelują ze zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny.</p>	
	<p>zeznania świadka D. G. (1), zeznania świadka B. S. (1)</p>	<p>Ich zeznania zasługują w całości na danie im wiary. Są spójne, konsekwentne, logiczne i korelują ze sobą. Świadkowie ci zeznali tylko o tym czego faktycznie byli świadkami. W świetle zasad doświadczenia życiowego za w pełni logiczne należy uznać zachowanie tych świadków, którzy po tym jak usłyszeli odgłos wjeżdżającego na podwórze samochody, wyrzeli przez okno, a zaniepokojeni poruszającym się w tył i w przód samochodem, poszli zobaczyć co się dzieje. Potwierdzili, że po zejściu na podwórko słyszeli zapalony silnik samochodu, wiedzieli włączone światła. Miejsce kierowcy zajmował znajdujący się pod wyraźnym działaniem alkoholu M. G. (1), któremu Barłomiej S. odebrał kluczyki</p> <p>Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować wiarygodność tych świadków.</p> <p>Przeprowadzone postępowanie nie ujawniło przy tym kontradoktry, który wpłynąłby odmiennie na</p>	

		<p>postrzeganie wiarygodności tych świadków. Twierdzenia oskarżonego, że matka D. G. (1) jest skłócona z rodziną swojego teścia w ocenie Sądu nie dyskredytuje ich zeznań. Podkreślić należy, że to nie M. G. (3) była na miejscu zdarzenia w dniu 12 października 2019 roku i to nie ona zawiadomiła Policję. Działanie D. G. (1) nie było w żadnym stopniu zaplanowane, zostało wywołane zachowaniem oskarżonego.</p>	
1.I	<p>zeznania świadka P. G. (1) w części</p>	<p>Jest bratem M. G. (1). Na wiarę w całości zasługują jego zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego. Natomiast zeznania złożone na rozprawie głównej Sąd uznał za wiarygodne w części w której podał, że w dniu 12 października 2019 roku późnym wieczorem do jego mieszkania przyszedł M. G. (1). W tej części jego zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków D. G. (1), B. S. (2), funkcjonariuszy policji oraz w wyjaśnieniach oskarżonego.</p>	
1.I	<p>zeznania świadka J. G. w części</p>	<p>Na wiarę zasługują zeznania świadka J. G., w których podał, że w dniu 12 października 2019 roku spożywał alkohol z M. G. (1), co potwierdził w swoich wyjaśnieniach oskarżony oraz że nie</p>	

		<p>wie co wydarzyło się na podwórku u P. G. (1) z uwagi na spożyty wcześniej alkohol. Potwierdzają te zeznania świadków D. G. (1) i B. S. (1), P. G. (1), jak również funkcjonariusza Policji K. S.. B. S. (1) zeznał, że J. G. nie mógł sam wysiąść z samochodu, że musiał go wyciągnąć, natomiast zarówno K. S., jak i P. G. (1) wskazali, że w momencie przybycia patrolu Policji J. G. spał w samochodzie na miejscu kierowcy. Jego zeznania w tym zakresie są również zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego.</p>	
1.II	zeznania świadka M. G. (3)	<p>Była ona bezpośrednim świadkiem rozmowy M. G. (1) z D. G. (1) w dniu 13 i 14 października 2019 roku. Słyszała, jak prosił ją na zmianę zeznań na jego korzyść. Jej zeznania korelują z zeznaniami D. G. (1).</p>	
1.I	zeznania świadka K. S.	<p>Świadek ten zrelacjonował dokonane przez siebie czynności służbowe. Zaznaczył, że po przyjeździe na miejsce interwencji oskarżony przebywał w mieszkaniu u brata P. G. (1), Jego zeznania były logiczne, i spójne i korelowały z zeznaniami D. G. (1) i B. S. (1). Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość prawdziwość jego relacji.</p>	

<p>1.I 3.I, 2. II 4.I, 3.II 4. I, 3.II 4.I, 3.II</p>	<p>protokół badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania</p> <p>Informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego</p> <p>dane z Wydziału Wywiadu Kryminalnego</p> <p>KWP w B.</p> <p>dane z (...)</p> <p>dane ze Starostwa Powiatowego w W.</p>	<p>Jako wiarygodne Sąd ocenił wskazane dowody z dokumentów. Brak było podstaw do podważenia ich autentyczności oraz informacji w nich zawartych. Dowody te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1) o w części</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których podał, że nie kierował samochodem w dniu 12 października 2019 roku do miejsca zamieszkania P. G. (1). Jego zeznania są niespójne i nielogiczne. Poza zeznaniami M. G. (4), nie znajdują one potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Świadkowie D. G. (1) i B. S. (2) jednoznacznie zeznali, że bezpośrednio po tym jak usłyszeli i zobaczyli</p>	

przez okno wjeżdżający na podwórze samochód, wyszli z domu na podwórko, że zajęło im to tylko minutę, że samochód miał włączony silnik, a na miejscu kierowcy siedział M. G. (1). W świetle zeznań tych świadków za niewiarygodne należy uznać wyjaśnienia oskarżonego, że do P. G. (1) przyszedł na pieszo, przez ogród, że przechodząc na podwórko, zahaczył o szynę, która się przewróciła i narobiła hałasu, że najpierw podszedł do samochodu brata J. od strony pasażera, a z uwagi na to, że nie mógł otworzyć drzwi przeszedł na drugą stronę i ponownie zahaczył o szynę i narobił hałasu, po czym otworzył drzwi od strony kierowcy usiadł na siedzeniu kierowcy, wziął kluczyki, które leżały na siedzeniu kierowcy, które następnie oddał B. S. (2).

B. S. (2) wskazał, że bezpośrednio po tym jak zobaczył, że ktoś wjechał na podwórko, zszedł na podwórze, że zajęło mu to tylko minutę, a zatem niemożliwe jest, że w tak krótkim czasie M. G. (1) mógł dokonać tych wszystkich czynności, o których wyjaśniał. Tym bardziej w tym czasie niemożliwe było opuszczenie przez syna J. M. G. nie tylko pojazdu, ale również jeszcze terenu posesji (...), tu wskazać należy, że zarówno M.

G. (4), jak i M. G. (1) twierdzili, że nie spotkali się tego wieczoru.

Za taką oceną wyjaśnień oskarżonego przemawia również fakt, że podczas konfrontacji z B. S. (1) w toku postępowania przygotowawczego M. G. (1) przyznał, że to B. odebrał mu kluczek, przed Sądem ponownie temu zaprzeczył. Sąd tej zmienionej wersji nie dał jednak wiary.

W swojej wersji oskarżony wskazał, że J. G. przez cały czas spał w samochodzie. Natomiast z zeznań B. S. (1) wynika, że pomógł on wysiąść J. G. z samochodu. Natomiast P. G. (1) i D. G. (2) zeznali, że w momencie przyjazdu Policji J. G. siedział na miejscu kierowcy. Zatem i w tej części relacja oskarżonego nie jest zgodna z prawdą.

Co prawda w dniu zdarzenia oskarżony podniósł, że nie prowadził samochodu osobowego, ale poinformował wyłącznie o tym funkcjonariuszy policji. Zarówno D. G. (1), jak i B. S. (1), a nawet brat oskarżonego P. G. (1) nie wskazali, żeby oskarżony podnosił, że nie przyjechał, tylko przyszedł tego wieczoru do P. G. (1). Takie zachowanie oskarżonego jest niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

		<p>W ocenie Sądu, po tym jak oskarżonemu nie udało się przekonać D. G. (1) i jej partnera do zmiany zeznań, stworzył wersję wydarzeń, w której to M. G. (4) miał zawieźć J. G. do P. G. (2), a on doszedł na pieszo. Skoro faktycznie na miejsce zdarzenia dotarł on pieszo, to w jakim celu udał się następnego dnia do D. G. (1) i B. S. (2) i nakłaniał ich do zmiany złożonych zeznań. Te działania oskarżonego w ocenie sądu są niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego, są nielogiczne.</p> <p>Na wiarę nie zasługują też jego wyjaśnienia, w których podał, że nie namawiał D. G. (1) i B. S. (1) do zmiany zeznań. Wyjaśnienia te są sprzeczne z zeznaniami świadków D. G. (1) i B. S. (1) oraz M. G. (3).</p>	
	zeznania świadka J. G. w części, M. G. (4),	<p>Na wiarę nie zasługują zeznania J. G. w części i M. G. (4) w całości (k. 31v, 02:36:42-02:49:03 na k. 101-101v). Są one nielogiczne, niespójne i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Świadkowie ci zeznali, że w dniu 12 października 2019 roku to M. G. (4) przywiózł J. G. do miejsca zamieszkania P. G. (1) w (...) – bez M. G. (1). Pozostawił go na miejscu i odszedł.</p>	

		Stoją one w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami B. S. i D. G. (1). Ich zeznania mają w ocenie Sądu wspierać linię obrony oskarżonego.	
	zeznania świadka P. G. (1) w części	Na wiarę nie zasługują zeznania P. G. (1) złożone na rozprawie głównej w części, w której nie są zgodne z ustalonym stanem faktycznym, przede wszystkim co do faktu podnoszenia przez oskarżonego w dniu zdarzenia, że nie przyjechał do brata, że został przywieziony. Stoją one w sprzeczności ze złożonymi przez tego świadka zeznaniami w postępowaniu przygotowawczym, jak i zeznaniami B. S. (1) i D. G. (1). W tej części zeznania P. G. (1) mają w ocenie Sądu wspierać linię obrony oskarżonego	
	zeznania świadka M. G. (2)	Oskarżony jest jej szwagrem – skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania	1	M. G. (1)

	zgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przepis art. 178a § 1 kk stanowi, że karze podlega, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przeprowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem powszechnym, co oznacza, że może być popełnione przez każdy podmiot zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Przedmiotem ochrony wskazanego przepisu jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego - główny przedmiot ochrony) oraz życie i zdrowie - dodatkowy przedmiot ochrony (J. Piórkowska-Flieger, w: Bojarski, Kodeks karny, 2006, s. 320).</p> <p>Z treści art. 178a § 1 kk wynika, że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: po pierwsze - sprawca powinien prowadzić pojazd mechaniczny, po drugie - prowadzący pojazd musi</p>			

znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego, wreszcie po trzecie – pojazd mechaniczny powinien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Należy stwierdzić, że wszystkie wyżej wskazane przesłanki zostały spełnione w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Należy stwierdzić iż, wszystkie wyżej wskazane przesłanki zostały spełnione w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Niewątpliwie M. G. (1) prowadził pojazd mechaniczny. Oskarżony kierował bowiem samochodem osobowym marki F. o nr rejestracyjnym (...). Sąd Najwyższy uznał, że: „pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem, jak również maszyna samobieźna i motorower (wyr. SN z 4.2.1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, Nr 10). Prowadzenie pojazdu nie ma swojej legalnej definicji. Nie ma jednak wątpliwości, że prowadzenie pojazdu immanentnie łączy się z podjęciem czynności polegających na wprawieniu pojazdu w

ruch, a następnie na utrzymaniu pojazdu w ruchu (R.A. Stefański, Glosa do wyroku SN z 22.7.1993 r.; II KRN 110/93 oraz J. Wojciechowski, Kodeks karny, s. 102).

Oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Funkcjonariusze policji poddali oskarżonego badaniu mającemu ustalić stan jego trzeźwości. M. G. (1) został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie urządzeniem Alkometr A 2.0. poddano go badaniu mającemu ustalić stan jego trzeźwości. Badanie wykazało u M. G. (1): o godzinie 22:23 – 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 22:28 – 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

M. G. (1) kierował pojazdem mechanicznym po drodze publicznej, gdzie odbywa się

normalny ruch pojazdów, co stanowi prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Należy zauważyć, że dla wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk wystarczające jest prowadzenie go w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym (drogowym lub kolejowym), wodnym lub powietrznym, (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 131/04, KZS 2004/9/3). Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – jechał on bowiem w miejscowości C. do miejsca zamieszkania swojego brata P. G. (1).

Występek z art. 178a § 1 kk ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest więc świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie

się z tą możliwością. Analizując zachowanie oskarżonego od strony podmiotowej, stwierdzić należy, że oskarżony, spożywając alkohol w dniu zdarzenia zdawał sobie sprawę z tego, że nie powinien prowadzić pojazdu mechanicznego, a mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że od strony podmiotowej oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Podkreślić należy, że kwestia karalności tego rodzaju zachowań jest powszechnie znana.

Oskarżony w złożonych w sprawie wyjaśnieniach zaprzeczył, że prowadził w dniu 12 października 2019 roku w miejscowości C. samochód osobowy marki F. o nr rejestracyjnym (...). Podniósł, że tego dnia J. G. do P. G. (1) przywiózł syn J. M., on natomiast przyszedł pieszo. Tę wersję zdarzenia popierają wyłącznie wyjaśnienia oskarżonego i zeznania M. G. (4), jest jednak ona sprzeczna z zeznaniami świadków nie tylko D. G. (1), B. S. (1), ale również przychylnego oskarżonemu P. G. (2) z postępowania przygotowawczego. D. G.

(1) i B. S. (1) złożyli niemal jednobrzmiące relacje z przebiegu zdarzenia. Zeznaniami tych świadków Sąd dał wiarę i oparł na nich swoje ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, że to że wskazani świadkowie nie widzieli, jak oskarżony wjeżdżał przez bramę na teren podwórka posesji położonej w (...), nie ma żadnego wpływu na przypisanie M. G. (1) popełnienia czynu z art. 178a §1 kk. Wskazani świadkowie bezpośrednio po tym, gdy usłyszeli i zauważyli przez okno wychodzące na podwórze, że ktoś przyjechał, zeszli i zobaczyli tam samochód z włączonym światłami i działającym silnikiem, poruszający się delikatnie do przodu i do tyłu, a po podejściu bliżej zauważyli, że na miejscu kierowcy siedziała M. G. (1). Reasumując, zgromadzone w sprawie dowody jednoznacznie wskazały, że oskarżony swoim postępowaniem wypełnił znamiona czynu prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości.

W niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność oraz winę, a zatem oskarżonemu można zasadnie było przypisać sprawstwo w odniesieniu do dokonanego przez niego występku.

	3.2.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		M. G. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przedmiotem ochrony przepisu art. 233 k.k. jest szeroko rozumiane dobro wymiaru sprawiedliwości (rodzajowy przedmiot ochrony), w szczególności zaś wartość, jaką jest zapewnienie wiarygodności ustaleń dokonywanych w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu przewidzianym w ustawie, a co za tym idzie – ochrona prawidłowości (trafności) wydawanych orzeczeń (indywidualny przedmiot ochrony). Dobrem prawnym bezpośrednio naruszonym lub zagrożonym przez złożenie fałszywego zeznania (..) jest zatem mające zapasć w tym postępowaniu orzeczenie, nie jest nim zaś dobro prawne uczestnika postępowania, w którym zeznanie zostało złożone, chyba że działanie to narusza również inny przepis, chroniący bezpośrednio dobro prawne tej osoby (np. cześć, godność osobistą, mienie). (Konarska-Wrzošek Violetta (red.), Kodeks</p>			

karny. Komentarz, wyd. III, Opub.: WKP 2020)

Kwestią pozostaje tylko czy przestępstwem z art. 233 § 1 KK jest tylko zeznanie fałszywe w zakresie okoliczności istotnych dla sprawy, czy również w zakresie okoliczności mniej istotnych, a nawet pozostających bez znaczenia i czy podanie nieprawdziwych danych w zakresie personaliów przesłuchiwanego świadka jest okolicznością istotną lub równorzędną. W judykaturze przeważa pogląd, że wszystkie części zeznań świadka należy traktować jednakowo. Waga okoliczności jakiej fałsz dotyczy nie ma wpływu na bezprawność zachowania, a może być brana pod uwagę jedynie przy wymiarze kary (art. 233 KK).

Występki z art. 233 § 1, 1a, 4 i 6 k.k. można popełnić wyłącznie umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Jak wskazuje się w judykaturze, minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w

postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe (wyrok SA w Szczecinie z 12.10.2017 r., II AKa 128/17, LEX nr 2412812). (Konarska-Wrzošek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, Opub.: WKP 2020)

Zgodnie z art. 18 § 2 kk, odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego.

W dniu 13 i 14 października 2019 roku w miejscowości C. M. G. (1) prosił świadków D. G. (1) i B. S. (1) do złożenia fałszywych zeznań w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym o czyn z art. 178a § 1 kk przez Prokuraturę Rejonową w Wąbrzeźnie o sygn. PR Ds. 756.2019, poprzez podanie nieprawdy, że to nie on kierował w stanie nietrzeźwości. Chciał w ten sposób uniknąć odpowiedzialności za zarzucany mu czyn.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zachodziła konieczność zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego M. G. (1) w pkt. II aktu oskarżenia. Art. 233 § 1a kk stanowi, że jeżeli sprawca czynu

określonego w § 1 art. 233 kk zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu lub jego najbliższemu, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Podkreślić należy z całą stanowczością, że uregulowanie art. 233 § 1a wciąż nie dotyczy osób posiadających status podejrzanego lub oskarżonego. Te z uwagi na składanie wyjaśnień nie podlegają odpowiedzialności karnej z art. 233. Natomiast formalnie obejmuje ono dwie grupy osób:

1) świadków, którzy mogą zostać pociągnięci do odpowiedzialności karnej w sprawie, w której składają zeznania (np. są oni faktycznymi sprawcami lub współdziałającymi), lub w innej (co do innego czynu, np. niewykrytego jeszcze przez organy ścigania);

2) świadków, których najbliższy może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej w sprawie, w której składają zeznania (np. najbliższy jest faktycznym sprawcą lub współdziałającym), lub w innej (co do innego czynu, np. niewykrytego jeszcze przez organy ścigania).
(Wróbel Włodzimierz

(red.), Zoll Andrzej (red.),
Kodeks karny. Część
szczególna. Tom II. Część
II. Komentarz do art. art.
212-277d, Opub.: WKP
2017)

Niewątpliwe D. G. (1) i B.
S. (1) nie pozostają w kręgu
osób najbliższych dla M. G.
(1) (a wymienionych w art.
115 § 11 kk). D. G. (1) jest
córką jego bratanka, a B.
G. (2) osobą obcą.

W ocenie Sądu, w
niniejszej sprawie należało
przyjąć, że oskarżony
zarzucanego mu czynu
dopuścił się w warunkach,
o których mowa w
art. 12 § 1 kk. Nie
ulega wątpliwości, że
M. G. (1) działał w
krótkich odstępach czasu
i w wykonaniu z góry
powziętego zamiaru.

Oskarżony działał
umyślnie z zamiarem
bezpośrednim. Nie ulega
wątpliwości, że oskarżony
zdawał sobie sprawę
ze swojego przestępczego
zachowania.

W niniejszej sprawie
nie zachodzą żadne
okoliczności wykluczające
bezpprawność oraz winę,
a zatem oskarżonemu
można zasadnie było
przypisać sprawstwo w
odniesieniu do
dokonanego przez niego
występku.

3.3. Warunkowe
umorzenie

	postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4.Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5.Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. G. (1)	1 2. 3. 4.	I II I, II I,II	- występek z art. 178a § 1 kk zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2

5.

I,II

6.

I,II

7.

I

8.

I

- wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk

- oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec M. G. (1) mając na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez M. G. (1) czynu,

- niewątpliwą okolicznością obciążającą jest znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się w rodzaju i charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra,

- prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym stanowi umyślne (tj. świadome działanie wbrew zakazowi) naruszenie jednej z najbardziej podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony narażał zarówno bezpieczeństwo ruchu a także innych uczestników tego ruchu. Wiadomo, że każda ilość alkoholu w organizmie wpływa na sprawność psychomotoryczną kierowcy i upośledza zdolność kierowania

pojazdem, osłabiając zdolność postrzegania i prawidłowego reagowania na sytuację,

-na stopień szkodliwości czynu wpływ miał również rodzaju pojazdu prowadzonego przez oskarżonego - samochód osobowy oraz miejsca zdarzenia - droga publiczna.

- za okoliczność łagodzącą sąd przyjął fakt, iż oskarżony M. G. (1) nie był dotychczas karany. Należy w tym względzie mieć na uwadze to, że oskarżony w chwili czynu miał 69 lat i obecne skazanie jest jego pierwszym w życiu, co także potwierdza, że jego życie nie upływa na popełnianiu przestępstw, ciągłym nierespektowaniu obowiązującego porządku prawnego,

- wymierzona w ten sposób kara spełni swoje zadania ogólnoprewencyjne i odzwierciedli brak społecznego przyzwolenia dla prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości. Co więcej - w połączeniu z pozostałymi zastosowanymi względem oskarżonego środkami karnymi - przyczyni się do realizacji indywidualnoprewencyjnych celów kary, w ten sposób że oskarżony w wyniku jej oddziaływania nie powróci do przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego,

- Sąd zważył, że ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz.U. 2020 poz. 1086) z dniem 24 czerwca 2020 roku wprowadziła art. 57b kk. W myśl art. 4 § 1 kk, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Z datą 24 czerwca 2020 roku wprowadzono art. 57 b kk zgodnie z którym skazując za przestępstwo określone art. 12 § 1 kk sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia

- z uwagi na to, w ocenie Sądu, względniejsza dla M. G. (1) była ustawa obowiązująca uprzednio, tj. w dacie popełnienia przez niego czynów

- art. 233 § 1 kk przewiduje zagrożenie

karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8

- zgodnie z art. 19 § 1 kk Sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo

- wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości, bacząc przy tym by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał także na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na nim obowiązków a także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionego przestępstwa.

- w ocenie Sądu orzeczonej karze 6 miesięcy pozbawienia wolności spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego. Orzeczonej karze będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do popełnionego czynu, uświadomi oskarżonemu jego społeczną

szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania porządku prawnego. Pozwoli mu przemyśleć swoje dotychczasowe postępowanie i wdroży przez to do przestrzegania porządku prawnego

- w ocenie Sądu wysokość wymierzonej kary jest zasadna i adekwatna do całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie i odpowiada wymogom prewencji ogólnej, spełniając potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

- Sąd wymierzając karę miał na uwadze znaczny stopień winy oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem

- oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 115 § 2 kk. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez M. G. (1) jest znaczny - w szczególności z uwagi na charakter dobra, przeciwko któremu przypisane mu przestępstwo było skierowane. Oskarżony naruszył bowiem dobro

chronione prawem jakim jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości.

- jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował uprzednią niekaralność oskarżonego

- Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności obciążających

- w myśl art. 86 § 1 kk, Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu za kary orzeczone w pkt. 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku, łączną karę pozbawienia wolności od 8 miesięcy do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności na 1 rok pozbawienia wolności, a więc przy zastosowaniu zasady asperacji, Sąd miał na względzie prewencyjne dyrektywy jej wymiaru i związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący pomiędzy czynami,

- pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego zachodził generalnie bliski związek czasowy i miejscowy, czyny oskarżonego skierowane były jednak przeciwko innym dobrom prawnym

- za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego

oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej

- w ocenie Sądu kara w orzeczonym wymiarze jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, uzmysławiająca oskarżonemu naganność oraz niedopuszczalność podobnych zachowań

- zgodnie z art. 69 § 1 kk, zawieszając M. G. (1) wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności Sąd zważył na to, że jej wymiar nie przekracza 1 roku, w czasie popełnienia przestępstw oskarżony nie był skazany na karę pozbawienia wolności oraz że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa

- Sąd miał na uwadze także przesłanki wskazane w art. 69 § 2 kk. Sąd wyraża przekonanie, że wykonanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie jest niezbędne dla resocjalizacji oskarżonego

- na podstawie art. 70 § 1 kk Sąd wyznaczył okres próby na 3 lata. W ocenie Sądu, wskazany okres próby będzie wystarczający do osiągnięcia celu instytucji probacji, jak również pozwoli zweryfikować

trafność prognozy
kryminologicznej
postawionej wobec
oskarżonego, a
jednocześnie
skontrolować postawę i
zachowanie oskarżonego
w tym czasie

- dla wzmożenia kontroli
zachowania oskarżonego
w wyznaczonym okresie
próby, na podstawie art.
73 § 1 kk oddał
oskarżonego pod dozór
kuratora sądowego

- aby oskarżony odczuł
realny wymiar kary Sąd
nałożył na niego w okresie
próby na podstawie art. 72
§ 1 pkt 5 kk obowiązek
powstrzymywania się od
nadużywania alkoholu,

- Sąd na podstawie art.
42 § 2 kk w zw. z
art. 43 § 1 kk orzekł
wobec oskarżonego zakaz
prowadzenia wszelkich
pojazdów mechanicznych
w ruchu lądowym na okres
3 lat. Skazanie sprawcy
występku z art. 178a § 1 kk
łączy się z koniecznością
orzeczenia środka karnego
w postaci zakazu
prowadzenia pojazdów
mechanicznych. Przy
określeniu rodzaju i
długości czasookresu
stosowania zakazu z art.
42 § 2 kk, Sąd uwzględnił
wszystkie opisane powyżej
okoliczności obciążające
i łagodzące. Oskarżony
powinien zostać, dla
bezpieczeństwa własnego,
a przede wszystkim
bezpieczeństwa innych

			<p>użytkowników ruchu drogowego wyeliminowany z niego na co najmniej minimalny okres.</p> <p>- Sąd na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 złotych. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.</p>
<p>5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. G. (1)	9	I	Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego powyżej w pkt. 7 wyroku środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) wydanego przez Starostę (...) od dnia 12 października 2019 roku.

6. INNE ZAGADNIENIA		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
10.	Mając na uwadze sytuację finansową M. G. (1), Sąd na podstawie art. 627 kpk, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie kwotę 180 złotych opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem kosztów postępowania w sprawie.	
8. PODPIS		